

TU NO ETS TU

Un relat de: [Materile](#)

Sí, sí, s'havia adormit. No recordava res, només tenia la sensació d'haver tingut una experiència... A terra hi havia un llibre que en aquell moment no acabava de reconèixer com a seu. Es va aixecar del sofà i va anar cap al bany, va obrir l'aixeta i, mentre l'aigua corria, va mirar el mirall; no sabia reconèixer aquella cara que la mirava amb expressió incrèdula. On era aquella dona ja gran? Va intentar tocar-la, però només va rebre un tacte fred i distant .

? Què mires? Qui ets? Què vols de mi? Et conec, però no sé qui ets... Tu no ets tu! Tu ets jo?

Es va passar aigua per la cara, va agafar la tovallola i se la va eixugar. Va tornar a mirar el mirall per contemplar el que feia. Quina sensació més rara. Mentre sortia del bany, encara es va girar per veure si feia el mateix que ella.

Va seure al sofà i va agafar aquell llibre que era a terra per saber què li amagava o aportava. Era seu, però no recordava que l'hagués escrit ella, tot i que duia el seu nom. El títol de la coberta deia: "Tu no ets tu". Havia obtingut el primer premi de les Arts Escrites. Sobra la tauleta, una targeta gran li recordava que havia d'anar a fer una conferència sobre l'art d'escriure; sí, sí, l'oratòria és un art, l'escriptura n'és un altre.

Ara començava a recordar, havia de compartir la conferència amb Isabel-Clara i Simó. Just feia cinc hores que havia sonat el telèfon per comunicar-li aquella mala notícia que l'havia deixat en xoc: Isabel-Clara Simó era morta! Sí, però li havia deixat el seu art; l'Art de Ciceró amb el domini de l'oratòria i l'escriptura, entre d'altres. Avui feia cinc anys que s'havien conegut, una data per celebrar i plorar.

"Tu no ets tu, ets una mica de tots i de tot", això és el que dirà a la conferència